

ร่างพระราชบัญญัติความรับผิดและวิธีพิจารณาความสำหรับการประกอบวิชาชีพ
ด้านสุขภาพ

นายแพทย์ไพโรจน์ บุญศิริคำ

ชัย

ผู้ช่วยเลขาธิการแพทยสภา

ด้านกฎหมาย

เมื่อมีคำพิพากษาให้แพทย์ติดคุก ก่อให้เกิดผลกระทบต่อแพทย์และประชาชนอย่างกว้างขวาง น่าจะมีสาเหตุ 3 ประการ ดังนี้

ประการที่ 1 เป็นปัญหาของข้อเท็จจริงที่ศาลไม่ทราบ สำหรับข้อเท็จจริงในเหตุการณ์นั้น ศาลมีประสบการณ์ในการวิเคราะห์ซึ่งนำนักพยานหลักฐาน แต่ข้อเท็จจริงด้านวิชาการการประกอบวิชาชีพเวชกรรม เป็นเรื่องที่ซับซ้อน ผู้พิพากษาส่วนใหญ่ต้องการข้อมูลและมาตรฐานที่ชัดเจนแน่นอนและวัดได้ แต่ความจริง วิชาชีพเวชกรรมมีความซับซ้อนละเอียดและเฉพาะเจาะจง ทั้งไม่เหมือนกันเลย สำหรับแต่ละกรณีไม่เพียงแต่ศาลที่ไม่เข้าใจ แม้แพทย์ต่างสาขาก็ไม่อาจเข้าใจได้ง่าย

ประการที่ 2 ปัญหาข้อกฎหมาย กฎหมายอาญาและวิธีพิจารณาความอาญา เปิดโอกาสให้ศาลใช้ดุลพินิจไว้กว้าง ไม่เฉพาะเจาะจง ความประมาทในประมวลกฎหมายอาญามาตรา 59 วรรค 4 ให้ศาลใช้ดุลพินิจ วินิจฉัยจาก วิสัย พฤติการณ์ เทียบกับบุคคลทั่วไป โดยใช้ดุลพินิจว่า น่าจะใช้ความระมัดระวังได้ แต่หาได้ใช้ความระมัดระวังเช่นนั้นไม่ นอกจากนี้ ไม่มีข้อกฎหมายที่ใช้กับการประกอบวิชาชีพโดยเฉพาะเจาะจง ซึ่งมีความเป็นยูนิก (ไม่เหมือนใคร) ทำให้การประกอบวิชาชีพที่เกิดจากเจตนาอันบริสุทธิ์ แต่ความผิดพลาดหรือพลาดพลั้งที่เกิดขึ้น และคาดหมายได้ว่าย่อมเกิดขึ้นได้ กลายเป็นอาชญากรรมและแพทย์ผู้ผิดพลาดกลายเป็นอาชญากร

ทันทีโดยไม่ตั้งใจ หรือกฎหมายอาญาต้องการกำหนดโทษ แพทย์ มิให้กล้าที่จะประกอบวิชาชีพเวชกรรม ใช่หรือไม่ เพราะความผิดพลาดจากการประกอบวิชาชีพเวชกรรมย่อมเกิดขึ้นได้เสมอ (Medical error)

ประการที่ 3 ปัญหาการต่อสู้คดี ในกระบวนการยุติธรรม อันเป็นข้อจำกัดของทนายความที่ไม่รู้วิชาแพทย์ และแพทย์ก็ไม่รู้วิธีสู้คดี ทำให้การต่อสู้คดีไม่ราบรื่นและทันต่อเหตุการณ์ ไม่สามารถถามนำ ถามค้าน ถามติง เพื่อติดข้อเท็จจริงและข้อหักล้างต่างๆ ทั้งทางด้านบวกและให้เหตุผลทางด้านลบที่ต้องการติดไว้ในสำนวนได้ทันท่วงทีและครบถ้วน หรือการนำเสนอทฤษฎีมากเกินไป เป็นการฟุ่มเฟือยและไม่สามารถนำข้อเท็จจริงทั้งหมดทุกด้านสู่สำนวนความ เพื่อให้ศาลเข้าใจได้ง่ายและชัดเจน

วิธีการแก้ปัญหาที่เหมาะสมที่สุดคือ การสร้างกฎหมาย (มิใช่แก้กฎหมายเพื่อแพทย์) เพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม โดยกฎหมายที่มีศักดิ์เท่าประมวลกฎหมายอาญา ได้แก่พระราชบัญญัติ

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า พระราชบัญญัติความรับผิดชอบและวิธีพิจารณาความสำหรับการประกอบวิชาชีพด้านสุขภาพ พ.ศ.

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับวันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ บรรดากฎหมาย กฎ ข้อบังคับอื่น ในส่วนที่มีบัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้ หรือซึ่งขัดแย้งกับบทบัญญัติในพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้แทน

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัติฉบับนี้ถ้าคำใดมีคำอธิบายไว้แล้วให้ถือตามความหมายดังกล่าวไว้เว้นแต่ข้อความในตัวอย่างที่ขัดกับคำอธิบาย

คำว่า “วิชาชีพ” แตกต่างจากคำว่า “อาชีพ”

มาตรา ๕ ในพระราชบัญญัตินี้

(๑) วิชาชีพด้านสุขภาพ หมายความว่า อาชีพที่ต้องใช้ความรู้ความสามารถด้านสุขภาพ มีกฎหมายบัญญัติรับรองเป็นการเฉพาะ มีสภาวิชาชีพที่มีฐานะเป็นนิติบุคคลตามบทบัญญัติของกฎหมาย ทำหน้าที่ดูแลผู้ประกอบการวิชาชีพที่เป็นสมาชิกให้เป็นไปตามมาตรฐานวิชาชีพ ด้านสุขภาพ ดูแลด้านจริยธรรม ตลอดจนมีองค์การวิชาการที่ทำหน้าที่สนับสนุนทางวิชาการด้านสุขภาพให้แก่สมาชิก

วิชาชีพด้านสุขภาพ ประกอบด้วย

(๒) การประกอบวิชาชีพด้านสุขภาพ หมายความว่า การประกอบอาชีพที่มีลักษณะตามคำนิยามว่าด้วยวิชาชีพด้านสุขภาพ ตามมาตรฐานวิชาชีพ ประกอบด้วยวิชาชีพด้านการแพทย์ การพยาบาล ทันตกรรม เภสัชกรรม เทคนิคการแพทย์ กายภาพบำบัด หรือวิชาชีพด้านสุขภาพอื่นๆ ทั้งนี้ตามพระราชบัญญัติวิชาชีพของแต่ละวิชาชีพบัญญัติไว้ให้เป็นการประกอบวิชาชีพ

เพื่อขยายความตามรัฐธรรมนูญมาตรา 80(2) คำว่ามาตรฐานวิชาชีพนั้นใครเป็นผู้บอกระบุมาตรฐานวิชาชีพด้านสุขภาพ บางอย่างอาจจะสามารถกำหนดได้เป็นลายลักษณ์อักษรได้ แต่เป็นเพียงส่วนน้อยโดยเฉพาะในส่วนที่ยอมรับและทราบกันอยู่ทั่วไปอย่างแน่นนอนโดยไม่มีข้อโต้แย้งในบรรดาผู้ประกอบการวิชาชีพด้วยกัน ส่วนใหญ่การวินิจฉัยว่าประกอบวิชาชีพได้มาตรฐานหรือไม่จึงต้องกระทำย้อนหลังโดยผู้เชี่ยวชาญในสาขานั้นๆ โดยเฉพาะเจาะจง

(๓) มาตรฐานวิชาชีพ หมายความว่า วิธีการประกอบวิชาชีพที่แสดงไว้หรือไม่ได้แสดงไว้ เพื่อผู้ประกอบการวิชาชีพที่มีความรู้ความชำนาญในการประกอบวิชาชีพด้านสุขภาพในแต่ละด้านแต่ละสาขาหรือแต่ละกรณี ที่ถูกสร้างขึ้นหรือยังไม่ได้สร้างขึ้นอย่างเป็นทางการที่ยอมรับและทราบกันอยู่ทั่วไปในบรรดาผู้ประกอบการวิชาชีพด้านสุขภาพ หรือได้รับการวินิจฉัยย้อนหลังโดยสมาชิกหรือคณะกรรมการตามกฎหมายที่ควบคุม

(๔) จริยธรรมวิชาชีพด้านสุขภาพ หมายถึง ธรรมที่เป็นข้อประพฤติปฏิบัติในการประกอบวิชาชีพของผู้ประกอบการวิชาชีพด้านสุขภาพ ภายใต้การควบคุมการประพฤติดังกล่าวของผู้ร่วมวิชาชีพตามพระราชบัญญัติการประกอบวิชาชีพด้านนั้นๆ

(๕) ความคุ้มครองหมายถึงการได้รับการปกป้องรักษามีให้ถือว่ามีความ ผิดและไม่ต้องรับโทษ รวมถึงความเสียหายชื่อเสียงและเกียรติศักดิ์

(๖) ผู้ประกอบวิชาชีพด้านสุขภาพ หมายความว่า บุคคลที่ได้รับการศึกษาอบรมความรู้ด้าน สุขภาพ จนสำเร็จตามหลักสูตร เป็นสมาชิกของสภาวิชาชีพ และได้รับอนุญาตให้ประกอบวิชาชีพ ตามกฎหมาย

(๗) สภาวิชาชีพ หมายความว่า สภาวิชาชีพของผู้ประกอบวิชาชีพด้านสุขภาพ ซึ่งได้จัดตั้งตาม กฎหมาย

การประมาทอันเกิดจากการประกอบวิชาชีพด้านสุขภาพ ซึ่งเป็นเรื่อง เฉพาะเจาะจงและมีผลกระทบต่อกระบวนการสาธารณสุขของประเทศโดยรวม การ วินิจฉัยความผิดนั้นจึงต้องคำนึงถึงผลกระทบที่จะเกิดขึ้นกับระบบการดูแลด้านสุขภาพ ของผู้ประกอบวิชาชีพด้านสุขภาพต่อประชาชน จึงต้องมีความละเอียดอ่อนและต้อง คำนึงถึงวิสัยพฤติการณ์โดยเฉพาะสถานการณ์ สิ่งแวดล้อม ศักยภาพ ของสถานบริการ แต่ละแห่งแต่ละพื้นที่ แต่ละระดับ ส่วนผู้ประกอบวิชาชีพย่อมมีความรู้ความเชี่ยวชาญ และประสบการณ์และอายุงานที่แตกต่างกัน ย่อมมีมาตรฐานที่แตกต่างกัน

(๘) กระทำโดยประมาทหมายความว่ากระทำมิใช่โดยเจตนาแต่กระทำโดยปราศจากความ ระมัดระวังซึ่งผู้กระทำสามารถให้ความระมัดระวังเช่นว่านั้นได้ตามวิสัยและพฤติการณ์ แต่ ผู้กระทำหาได้ใช้ให้เพียงพอไม่

วิสัยของผู้ประกอบวิชาชีพด้านสุขภาพ ย่อมต้องมีความรู้ความชำนาญมากกว่าคนธรรมดา จึงต้องใช้ความระมัดระวังมากกว่า โดยเปรียบเทียบระหว่างผู้ประกอบวิชาชีพด้านสุขภาพที่มี ความรู้ความสามารถเฉพาะสาขาของตน กับผู้ประกอบวิชาชีพด้านสุขภาพที่มีความชำนาญ เนื่องจากประสบการณ์และอายุการทำงานใกล้เคียงกัน ซึ่งมาตรฐานด้านความรู้และด้าน ประสบการณ์อาจแตกต่างกันได้ ตามที่แต่ละสภาวิชาชีพด้านสุขภาพกำหนดไว้เป็นบรรทัดฐาน

พฤติการณ์ได้แก่สภาวการณ์และสภาพแวดล้อมในขณะนั้นเปิดโอกาสให้ผู้ประกอบวิชาชีพ ด้านสุขภาพใช้ความระมัดระวังได้เพียงใด ทั้งนี้โดยอาศัยระดับมาตรฐานด้านสภาวการณ์ที่ แตกต่างกัน และมาตรฐานด้านสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกันตามที่แต่ละสภาวิชาชีพด้านสุขภาพ กำหนดไว้

ประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง(Gross Negligence) แตกต่างจากประมาทธรรมดา

(๑๑) กระทำโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง หมายความว่า กระทำโดยประมาทที่มีระดับของ ความประมาทมากกว่าประมาทในอนุมาตราก่อน ทั้งนี้โดยคำนึงถึงความร้ายแรงแห่งความ

ประมาทในการประกอบวิชาชีพด้านสุขภาพของผู้ประกอบวิชาชีพด้านสุขภาพ ตามที่แต่ละสภาวิชาชีพด้านสุขภาพกำหนดไว้เป็นบรรทัดฐาน ได้แก่กรณีดังนี้

(ก) ละทิ้งผู้ป่วยที่อยู่ในการดูแลของตนและรู้อยู่ว่าอยู่ในระยะวิกฤติทั้งที่อยู่ในวิสัยและพฤติการณ์ที่จะดูแลได้

(ข) กระทำหรือไม่กระทำการใด ในภาวะการณ์ใด โดยไม่มีทางเลือกอื่นอันเป็นที่ประจักษ์ชัดแล้วว่า จะก่อให้เกิดผลเสียหายอย่างร้ายแรง และผู้ประกอบวิชาชีพได้ล่วงรู้ภาวะการณ์ข้างต้นก่อนแล้ว

(ค) กระทำหรือไม่กระทำการใดในแต่ละช่วงเวลา ในแต่ละขั้นตอน ในภาวะการณ์หนึ่ง ผิดพลาดหลายครั้ง ซ้ำซาก และสภาวิชาชีพเห็นว่าผิดหลักวิชาการมาตรฐานวิชาชีพอย่างร้ายแรง

(ง) กรณีตามข้อ ก ถึงข้อ ค นั้น ถ้าความเสียหายเกิดจากข้อจำกัดจากความบกพร่องหรือความไม่พร้อมของระบบให้บริการสาธารณสุขของหน่วยงานซึ่งส่งผลให้ผู้ประกอบวิชาชีพต้องตัดสินใจภายใต้วิสัยและพฤติการณ์นั้น มิให้ถือว่าเป็นความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง

(๑๒) ความรับผิดชอบที่เกิดจากการประกอบวิชาชีพด้านสุขภาพหมายความถึงความรับผิดชอบที่เกิดจากการกระทำผิดโดยเจตนา หรือการกระทำผิดโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงของผู้ประกอบวิชาชีพด้านสุขภาพในการประกอบวิชาชีพด้านสุขภาพ

(๑๓) หน่วยงานต้นสังกัดหมายความว่าสถานพยาบาลตามกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาลที่มูลคดีเกิดหรือหน่วยงานบัญญัติไว้ตามความหมายในพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙

(๑๔) คณะกรรมการหมายถึง คณะกรรมการแห่งสภาวิชาชีพหรือคณะกรรมการจัดตั้งขึ้นเป็นการเฉพาะซึ่งประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญอย่างยิ่งที่ได้รับการแต่งตั้งเฉพาะคราวจากราชวิทยาลัยและกรรมการของสภาวิชาชีพที่เกี่ยวข้องในสัดส่วนที่เหมาะสม

ความหมายของคำว่าผลกระทบ ผู้ได้รับผลกระทบ

(๙) ผลกระทบ หมายความว่า ผลอันไม่พึงประสงค์อันเนื่องจากการประกอบวิชาชีพด้านสุขภาพของผู้ประกอบวิชาชีพด้านสุขภาพหรือสถานพยาบาลตามพระราชบัญญัตินี้

(๑๐) ผู้ได้รับผลกระทบ หมายความว่า ผู้ที่ได้รับผลกระทบอันไม่พึงประสงค์อันเนื่องจากการประกอบวิชาชีพด้านสุขภาพ ของผู้ประกอบวิชาชีพด้านสุขภาพ หรือสถานพยาบาลตามพระราชบัญญัตินี้

ไม่ใช่ผลกระทบ	ผลกระทบที่ไม่ประมาท	ผลกระทบที่ประมาท	ผลกระทบที่ประมาท	เจตนากระทำ ความผิด
---------------	---------------------	------------------	------------------	--------------------

(มาตรา 6)	(มาตรา 7)	(มาตรา 8,9)		(มาตรา 10)
เป็นผลของการดำเนินการของโรคหรือจากเหตุแทรกซ้อนจากการรักษาที่เกิดขึ้นจากตัวผู้ป่วยเอง	ผลกระทบที่คาดหมายได้ว่าอาจจะเกิดขึ้นได้จากการประกอบวิชาชีพเวชกรรมที่ได้มาตรฐาน	ถ้าแพทย์มิได้ปฏิบัติตามมาตรฐานวิชาชีพ ผลกระทบจะเกี่ยวโยงเป็นสาเหตุโดยตรงจากการประกอบวิชาชีพ หรือไม่ ต้องมีการพิสูจน์แล้วว่าประมาท	ละทิ้งผู้ป่วย ล่วงรู้ภาวะการณ์ข้างต้นก่อนแล้วผิดพลาดหลายครั้ง ซ้ำซาก ยกเว้นกรณีที่เกิดจากข้อจำกัดจากความบกพร่องหรือความไม่พร้อมของระบบ	<u>เจตนา</u> ด้านลบ หมายถึงเจตนากระทำความผิดตั้งแต่ต้น คือการประสงค์ต่อผลหรือเล็งเห็นผลที่จะเกิดแต่เจตนา <u>ด้านบวก</u> หมายถึงเจตนาให้ความช่วยเหลือผู้อื่นอันเป็นเจตนาบริสุทธิ์

มาตรา ๖ บทบัญญัติในอนุมาตราต่อไปนี้มีให้ถือว่าเป็นผลกระทบ

- (๑) ผลโดยตรงเกิดจากการดำเนินโรคหรือจากพยาธิสภาพของโรค
- (๒) ผลซึ่งคาดหมายได้และหลีกเลี่ยงมิได้จากการประกอบวิชาชีพด้านสุขภาพ
- (๓) ผลเกิดจากเหตุแทรกแซงอื่น หรือมิใช่เป็นผลโดยตรงอันเนื่องมาจากการประกอบวิชาชีพด้านสุขภาพ รวมถึงเหตุสุดวิสัย
- (๔) ผลซึ่งเกิดจากการที่ผู้ที่ได้รับผลกระทบปฏิเสธหรือไม่ปฏิบัติตามคำแนะนำของผู้ประกอบวิชาชีพด้านสุขภาพหรือสถานพยาบาลภายใต้มาตรฐานวิชาชีพ
- (๕) อื่น ๆ ตามประกาศของสภาวิชาชีพกำหนด

มาตรา ๗ ผลกระทบที่คาดหมายได้อันเกิดจากการกระทำซึ่งเป็นการประกอบวิชาชีพที่ได้ตามมาตรฐานวิชาชีพของผู้ประกอบวิชาชีพด้านสุขภาพ มิให้ถือว่าเป็นผลที่เกิดจากการกระทำโดยประมาท

มาตรา ๘ ผลกระทบที่คาดหมายได้ว่าสามารถเกิดขึ้นได้จากการมิได้ปฏิบัติตามมาตรฐานวิชาชีพ ให้การพิจารณาพิสูจน์ว่าเป็นผลที่เกิดจากการกระทำโดยประมาทตกแก่โจทก์ โดยคำถึงถึงวิสัยและพฤติการณ์ตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๙ การปฏิบัติการใด อันเป็นการประกอบวิชาชีพด้านสุขภาพ ที่ก่อให้เกิดผลกระทบใดที่ไม่อาจคาดหมายได้และยังไม่เคยได้รับการบัญญัติไว้เป็นมาตรฐานวิชาชีพที่ยอมรับและทราบโดยทั่วกัน ให้คณะกรรมการเป็นผู้พิจารณาชี้ขาดว่าการปฏิบัติการณ์นั้นถือว่าเป็นมาตรฐานวิชาชีพหรือไม่

ให้ความช่วยเหลือกับเจตนาบริสุทธิ์ในการช่วยเหลือผู้ป่วย ถือว่าเป็นบทนิรโทษกรรมอย่างหนึ่ง ดังเช่นกฎหมายอื่นที่เป็นการกระทำการอันเป็นการช่วยเหลือผู้อื่นให้รอดพ้นจากอันตราย แตกต่างจากเจตนาตามประมวลกฎหมายอาญาคือการประสงค์ต่อผลหรือยอมเสี่ยงเห็นผลที่จะเกิดขึ้นได้ อันเป็นเจตนากระทำความชั่ว แต่ความตั้งใจที่จะประกอบวิชาชีพช่วยเหลือผู้ป่วยเป็นเจตนาดีมาตั้งแต่ต้น การกระทำเป็นเครื่องบังชี้เจตนา เช่น การอธิบายจนเข้าใจแล้วเห็นชื่อยินยอม เป็นการแสดงถึงเจตนาอันบริสุทธิ์ ไม่มีสิ่งเจือปน เช่นการแสวงประโยชน์

มาตรา ๑๐ ผลกระทบอันเกิดจากการกระทำโดยมีเจตนาบริสุทธิ์ในการช่วยเหลือผู้ป่วยไม่มีความผิด

มาตรา ๑๑ ผลกระทบอันเกิดจากการกระทำโดยเจตนาหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง เป็นความผิด

เพื่อให้มีโอกาสนำเสนอข้อเท็จจริงในทุกขั้นตอนของกระบวนการยุติธรรมเพื่อคดีไว้ในสำนวนความ

ตั้งแต่ชั้นพนักงานสอบสวน

มาตรา ๑๒ เมื่อได้มีการแจ้งความร้องทุกข์หรือกล่าวโทษผู้ประกอบวิชาชีพด้านสุขภาพ ก่อนที่พนักงานสอบสวนจะดำเนินการต่อไป ให้ขอความเห็นทางวิชาการไปยังสภาวิชาชีพด้านสุขภาพ เพื่อนำไปประกอบการพิจารณา

ชั้นอัยการพิจารณาเพื่อการสั่งฟ้อง

มาตรา ๑๓ เมื่อพนักงานอัยการได้รับสำนวนการสอบสวนจากพนักงานสอบสวนแล้ว ก่อนการดำเนินการพิจารณาเพื่อสั่งฟ้องคดี อันเกี่ยวเนื่องมาจากผลแห่งการประกอบวิชาชีพด้านสุขภาพ โดยผู้ประกอบวิชาชีพด้านสุขภาพ ให้พิจารณาความเห็นทางวิชาการจากสภาวิชาชีพด้านสุขภาพ ก่อน

กระบวนการไกล่เกลี่ยทั้งในศาลและนอกศาล เป็นทางเลือกอันดับแรกและมีโอกาสประสบความสำเร็จได้ด้วยข้อเท็จจริง เหตุผลและการยอมประนีประนอมยอมความต่อกันของคู่ความทุกฝ่าย และเปิดโอกาสให้ผู้ถูกกล่าวหาได้แสดงข้อเท็จจริงทางการแพทย์เพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรมสูงสุด

มาตรา ๑๔ ในกรณีที่ผู้ที่ได้รับผลกระทบอันไม่พึงประสงค์ ทายาท ผู้ปกครอง ผู้พิทักษ์ หรือผู้อนุบาลของผู้ที่ได้รับผลกระทบแล้วแต่กรณี ฟ้องต่อศาลโดยตรง ให้ศาลดำเนินการไต่สวนคดีผู้ถูกร้องคดีที่เกี่ยวข้องทุกฝ่าย โดยมีผู้แทนจากสภาวิชาชีพด้านสุขภาพและที่ปรึกษาด้านกฎหมายหรือทนายความของผู้ถูกร้องหาอยู่ด้วยทุกครั้ง

มาตรา ๑๕ ในการไต่สวนมูลฟ้อง ให้มีศาลรับฟังความเห็นจากพยานผู้เชี่ยวชาญที่เป็นกลางจากสภาวิชาชีพเพื่อประกอบการพิจารณาด้วย

เปิดโอกาสให้แพทย์มีเวลาเตรียมตัว เพราะแพทย์ยังต้องมีภาระหน้าที่ดูแลผู้ป่วยเป็นจำนวนมาก จนกระทบกระเทือนต่อสังคมและประชาชนโดยรวม มิให้ประชาชนได้รับความเดือดร้อนเพราะบางอำเภอมีแพทย์ประจำโรงพยาบาลชุมชนเพียงหนึ่งหรือสองคน ดูแลทั้งอำเภอ

มาตรา ๑๖ ในการไต่สวนมูลฟ้อง ให้ศาลแจ้งให้คู่ความทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่า ๓๐ วัน

มาตรา ๑๗ มิให้ถือว่าผู้ต้องหาตกเป็นจำเลยจนกว่าศาลจะประทับรับฟ้อง

แพทย์ถูกคุมขังหรือกักขัง จะทำให้ผู้ป่วยรายอื่น ๆ ศรีทธาต่อแพทย์ทำนุนี้้อยลง จะกระทบต่อความสำเร็จการรักษาให้ผู้ป่วยหายป่วย

มาตรา ๑๘ ให้ผู้ประกอบการวิชาชีพสามารถใช้อิทธิความเป็นสมาชิกแห่งสภาวิชาชีพประกันตนเองได้

ยังคงมีความจำเป็นต้องมีการลงโทษผู้ประกอบการวิชาชีพด้านสุขภาพ ที่กระทำความผิดโดยมีการลงโทษจำคุกกรณีประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงหรือโดยเจตนา เพื่อความปลอดภัยของประชาชน และเพื่อในสังคมแพทย์และสังคมประชาชนดีขึ้น

มาตรา ๑๙ ในการประกอบวิชาชีพด้านสุขภาพ ผู้ประกอบวิชาชีพไม่ต้องรับผิดชอบตามกฎหมายโทษที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๒๙๑ มาตรา ๓๐๐ และ มาตรา ๓๙๐ โดยให้รับผิดชอบตามกฎหมายโทษต่อไปนี้แทน

มาตรา ๒๐ ผู้ประกอบวิชาชีพด้านสุขภาพที่ได้กระทำการประกอบวิชาชีพด้านสุขภาพโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง เป็นเหตุให้ผู้ได้รับผลกระทบถึงแก่ความตาย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปีและปรับไม่เกินสองหมื่นบาท

มาตรา ๒๑ ผู้ประกอบวิชาชีพด้านสุขภาพที่ได้กระทำการประกอบวิชาชีพด้านสุขภาพโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง เป็นเหตุให้ผู้ได้รับผลกระทบได้รับอันตรายสาหัส ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปีและปรับไม่เกินหกพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๒๒ ผู้ประกอบวิชาชีพด้านสุขภาพที่ได้กระทำการประกอบวิชาชีพด้านสุขภาพโดย
ประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง เป็นเหตุให้ผู้ได้รับผลกระทบได้รับอันตรายแก่กายหรือจิต ต้อง
ระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือนหรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

**ให้โอกาสแก่แพทย์ที่สำนึกผิดได้มีโอกาสกลับมารักษาผู้ป่วย ช่วยเหลือประชาชน
และสังคมต่อไป**

มาตรา ๒๓ ความรับผิดตามมาตรา ๒๐ มาตรา ๒๑ และมาตรา ๒๒ เป็นความผิดที่ยอมความ
ได้

มาตรา ๒๔ วิธีพิจารณาความที่พระราชบัญญัตินี้มีได้บัญญัติไว้ให้นำบทบัญญัติแห่งประมวล
กฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาใช้บังคับเท่าที่
พอจะใช้บังคับได้